

11. STUDIJA

TRI RAZLIČITA PUTA — ŠIROKI PUT, USKI PUT, UZVIŠENI PUT

Široki put koji vodi u propast – Uski put koji vodi u život – Što je život? – Božanska priroda – Odnos između božanske i ljudske prirode – Nagrada na kraju uskog puta – Nebeski poziv ograničen na Evanđeosko doba – Poteškoće i opasnosti uskog puta – Uzvišeni put svetosti.

“Uđite na uska vrata! Jer širok je i prostran put koji vodi u propast i mnogo je onih koji njime idu. A uska su vrata i tijesan put koji vodi u život i malo je onih koji ga nalaze.“ (Mat. 7:13, 14)

„Bit će ondje cesta, put, i zvat će se Put svetosti. Nitko nečist neće njime proći, već će samo oni koji su dostojni hodati njime, a ljudi neće njime lutati. Lavova ondje neće biti, zvijeri grabežljive neće na njega dolaziti. Nijedne ondje neće biti, nego će otkupljeni njime hodati.“ (Iza. 35:8, 9)

Biblija nam tako skreće pažnju na tri puta, široki put, tijesan put i put svetosti.

Široki put koji vodi u uništenje

Ovaj put je tako nazvan zato što je degeneriranoj ljudskoj rasi mnogo jednostavnije njime ići. Prije nekih šest tisuća godina, kao grešnik osuđen na propast, Adam (i ljudska rasa predstavljena u njemu) počeo je hodati tim putem, i nakon devesto i trideset godina dosegnuo je njegov kraj – uništenje. Kako su godine i stoljeća prolazili, put prema dolje postao je sve glatkiji i ljudska je rasa sve brže jurila prema uništenju, tako da put svakodnevno postaje sve glađi, i skliskiji prema

grijehu. I ne samo da put postaje sve skliskiji, čovječanstvo svakodnevno gubi snagu otpora, tako da je sada prosječna duljina ljudskog života oko trideset pet godina. Mnogi sada dosežu kraj puta – uništenje – devesto puta brže nego prvi čovjek.

Šest tisuća godina, ljudska rasa postojano ide tim širokim putem prema dolje. Samo je relativno jedna nekolicina, pokušala promijeniti svoj pravac, i preusmjeriti svoje korake. Ustvari preusmjeriti sve korake i dosegnuti prvobitno savršenstvo, bilo je nemoguće, premda je napor nekih da to učine bio za svaku pohvalu, i ne bez korisnih rezultata. Šest tisuća godina grijeh i smrt nemilosrdno su vladali nad čovječanstvom, i vukli ih na taj široki put uništenja. *Put* bijega s tog puta nije bio osvjetljen sve do Evanđeoskog doba. Premda su se u prijašnjim dobima zrake nade slabašno vidjele u sjenama i predslukama, koje je samo nekolicina radosno hvalila i po njma postupala, ipak život i besmrtnost nisu bili rasvjetljeni sve do pojavljivanja našeg Gospodina i Spasitelja, Isusa Krista, i objavljivanja od strane apostola o otkupljenju i oprostima grijeha i posljedičnog *uskrsnuća iz uništenja*. (2. Tim. 1:10) Učenja Isusa i apostola rasvijetlila su *život* – obnovu života za cijelo čovječanstvo, utemeljenu na vrijednosti i žrtvi Otkupitelja; i oni pokazuju da je to značenje mnogih Starozavjetnih predlika. Također su osvjetlili *besmrtnost*, nagradu nebeskog poziva evanđeoske crkve.

Premda je put bijega sa širokog puta uništenja bio rasvijetljen kroz evanđelje, velike mase čovječanstva nisu se osvrtaale na te dobre vijesti, zato što su bili pokvareni zbog grijeha i oslijepljeni od Protivnika. Onima koji sada sa zahvalnošću prihvate obećanje života, obnovu ljudskog postojanja, kroz Krista, ukazano je novi put koji je sad bio otvoren, po kojemu posvećeni vjernici mogu

ići preko ljudske prirode i biti promjenjeni u višu prirodu – duhovnu. Ovaj novi put „otvoren za nas“ – kraljevsko svećenstvo (Hebr. 10:20) – naš je Gospodin nazvao

„Tijesan put u život“

Naš nam Učitelj govori da zbog toga što je taj put tijesan, mnogi radije ostaju na širokom putu koji vodi u uništenje. „A uska su vrata i tijesan put koji vodi u život i malo je onih koji ga nalaze.“

Prije nego razmotrimo taj put i njegove poteškoće i opasnosti, zapazimo kraj ka kojemu on vodi – život. Kao što smo već vidjeli, život se može uživati na različitim nivoima postojanja, višim i isto tako nižim od ljudskog. Život je širok i sveobuhvatan pojam, ali ovdje ga naš Gospodin koristi s ukazivanjem na taj najviši oblik života, koji se odnosi na božansku prirodu – besmrtnost – nagradu za koju nas je pozvao da trčimo. Što je život? Mi ne samo da ga razabiremo u sebi, nego vidimo njegovo djelovanje u nižim životinjskim oblicima, čak i u vegetaciji, i rekli smo već nešto o njegovom postojanju u najvišem obliku, anđeoskom i božanskom. Kako možemo definirati tako sveobuhvatan pojam?

Dok mi možda nismo u stanju otkriti tajne izvore života u svima, možemo sa sigurnošću pretpostaviti da je Božansko biće, Jehova, veliki izvor sveg života, iz kojeg su opskrbljeni svi ovi drugi izvori. Sve žive stvari proizlaze i ovise o njemu glede života. Sav život, bilo u Bogu ili u njegovim stvorenjima, isti je: to je pokretački princip a ne tvar. To je princip *urođen* U Bogu, ali koji u njegovim stvorenjima *rezultira* od određenih uzroka koje je Bog odredio, i čiji je On uzrok, autor ili izvor. Stoga stvorenje ni u kom smislu nije dio ili potomstvo, Stvoriteljeve suštine ili prirode, kao što neki zamišljaju, nego je ono Božja rukotvorina prožeta životom.

Uvažavajući činjenicu da je samo život božanske prirode neovisan, neograničen, neiscrpan, konstantan i nikada ne proizlazi niti ga se kontolira okolnostima, mi vidimo da je Jehova naprosto iz nužde superiorniji od tih fizičkih zakona i zaliha koje je on odredio za održavanje svojih stvorenja. Upravo to svojstvo koje se odnosi na božansku prirodu, opisano je s terminom *besmrtnost*. Kao što je pokazano u prethodnom poglavlju, *besmrtnost* označava otpornost na smrt, a time onda i na bolesti i na bol. U stvari, *besmrtnost* se može koristiti kao sinonim za *božanstvo*. Iz božanskog, besmrtnog izvora izlazi sav život i blagoslovi, svaki dobar i savršeni dar, kao što zemlja prima od sunca svjetlo i život.

Sunce je veliki izvor svjetlosti za zemlju, osvjetljavajući sve stvari, proizvodeći mnoge različite boje i nijanse svjetla, u skladu s prirodom objekta kojeg obasjava. Ista sunčeva svjetlost koja obasjava dijamant, ciglu, i različite vrste stakla, proizvodi upadljivo različite učinke. Svjetlo je isto, ali se predmeti koje obasjava razlikuju po svom kapacitetu primanja i odašiljanja istog. Tako je i sa životom: sav teče iz jednog neiscrpnog izvora. Kamenica ima život, ali je njezin organizam takav da ne može iskoristiti puno taj život, kao što ni cigla ne može reflektirati mnogo svjetla od sunca. Tako je i sa svakim višim očitovanjima života, u zvijerima, ribama i pticama. Poput raznih vrsta stakla pod sunčevim svjetlom, tako i ova različita stvorenja pokazuju različito razne organske snage koje posjeduju, kada život animira njihove organizme.

Polirani dijamant je tako prilagođen svjetlu da izgleda kao da ga posjeduje u sebi, kao da je sam minijaturno sunce. Tako je i sa čovjekom, jednim od remek djela Božjeg stvaranja, koji je bio načinjen „malo nižim od anđela“. Bio je tako veličanstveno oblikovan kako bi bio u stanju primiti i zadržati život

korištenjem sredstava koje mu je Bog pružio, i nikada ne presahnuti. Tako je Adam bio prije nego što je pao bio veličanstveniji od bilo kojeg drugog zemaljskog stvorenja, ne zbog bilo koje razlike u datom mu *principu* života, nego zbog veličanstvenijeg *organizma*. Ipak imajmo na umu da kao što dijamant ne može reflektirati svjetlost osim ako nije obasjan suncem, tako i čovjek može posjedovati i uživati život samo ako se taj život nastavi podržavati. Čovjek nema urođen život: on nije ništa više izvor života od dijamanta koji nije izvor svjetla. I jedan od najjačih dokaza da mi nemamo neiscrpnu opskrbu života u sebi, ili drugim riječima, da nismo besmrtni, je taj da kada je grijeh ušao u svijet, smrt je prešla na svu našu rasu.

Bog je tako uredio stvari da čovjek u Edenu može imati pristup ka drveću za održavanje života, i raj u kojem je bio smješten bio je obilno opskrbljen sa „svakom (vrstom) drveća“ dobrog za jelo, ili za ukras. (1. Mojs. 2:9, 16, 17) Među drvećem života dobrog za jelo jedno je bilo zabranjeno. Premda mu je na neko vrijeme bilo uskraćeno jesti s drveta spoznaje, bilo mu je dopušteno slobodno jesti sa drveća koje je savršeno podržavalo život; i bio je odvojen od njih jedino kada je sagriješio, kako bi se mogla sprovesti smrtna kazna. (1. Mojs. 3:22)

Tako su slava i ljepota čovječanstva ovisili o konstantnom održavanju života, kao što je ljepota dijamanta ovisna o kontinuiranoj opskrbi sunčevim svjetlom. Kada je grijeh lišio čovječanstvo prava na život, i opskrba bila uskraćena, dragulj je odmah počeo gubiti svoj sjaj i ljepotu, i na kraju je lišen i posljednjeg traga toga u grobu. Njegovu ljepotu kao da je pojeo moljac. (Psal. 39:11) Kao što dijamant gubi svoju ljepotu i sjaj kada mu je svjetlo uskraćeno, tako i čovjek gubi život kad ga Bog prestane podržavati. „A čovjek umire iznemogao; i kad izdahne čovjek, gde je?“ (Job 14:10) „Ako

sinovi njegovi budu u časti, on ne zna; ako li u sramoti, on se ne brine.“ (redak 21) „Jer nema rada ni mišljenja ni znanja ni mudrosti u grobu u koji ideš“ (Prop. 9:10) Ali budući da je pronađena otkupnina, i osigurana plaća za smrtnu kaznu preko Otkupitelja, ljepota dragulja će se obnoviti, i opet će savršeno odražavati Stvoriteljev lik kada iziđe Sunce pravедnosti na čijim je krilima ozdravljenje. (Mal. 4:2) Zbog žrtve pomirenja, Kristove žrtve „svi oni koji su u grobovima izići će.“ Biti će obnova svega; prva prilika ili ponuda obnove svima, i na koncu postizanje ljudskog savršenstva od svih koji će slušati Otkupitelja.

Međutim to nije nagrada na koju je Isus ukazao govoreći o kraju uskog puta. Iz drugih biblijskih redaka učimo da je nagrada obećana onima koji hode uskim putem „božanska priroda“ – urođeni život, život na najvišem stupnju kojeg samo može posjedovati božanska priroda – besmrtnost. Kakve li nade! Smijemo li uopće težiti takvoj ogromnoj slavi? Sigurno ne, bez jasnog i izričitog poziva nitko ne može s pravom težiti k tome.

Iz 1. Tim. 6:14 – 16 učimo da je besmrtna ili božanska priroda prvobitno bila u posjedu jedino božanstva. Mi čitamo: „Koji će (Isus Krist) u svoje vrijeme (Milenijsko doba) pokazati blaženi i jedini silni car nad carevima i gospodar nad gospodarima. Koji sam ima besmrtnost i živi u svjetlosti kojoj se ne može pristupiti, kojega nitko od ljudi nije vidio, niti može vidjeti.“ Sva druga bića, anđeli, ljudi, zvijeri, ptice, ribe, itd. su samo posude od kojih svaka sadrži svoju mjeru života, i sve se razlikuju po karakteru, i kapacitetu, i kvaliteti, već prema organizmu, kojeg je Stvoritelj bio voljan dati svakome.

Nadalje učimo da je Jehova, koji je jedini prvobitno posjedovao besmrtnost, visoko uzvisio svog Sina Isusa, na istu, božansku, besmrtu prirodu; on je stoga sada obličje njegova bića. (Hebr. 1:3) Tako čitamo, „Jer kao što Otac ima ŽIVOT U SEBI (Božja definicija „besmrtnosti“ – *život u sebi* – ne proizlazi iz drugih izvora, niti ovisi o okolnostima, nego neovisan, urođen život) tako dade i sinu da ima ŽIVOT U SEBI.“ (Ivan 5:26) Počev od uskrsnuća Gospodina Isusa, samo su dva bića besmrtna; i nevjerojatne li milosti! isto je ponuđeno Janjetovoj nevjesti, koja je bila odabirana tijekom Evanđeoskog doba. Ipak neće svi od velikog mnoštva koji su nominalni kršćani primiti tu veliku nagradu, nego samo „malo stado“ pobjednika koji trče tako da to osvoje; koji tijesno slijede Učiteljeve stope; koji poput njega hode tijesnim putem žrtve, čak do u smrt. Oni će kada budu bili rođeni iz mrtvih putem uskrsnuća, imati božansko obličje i prirodu. Ova besmrtnost, neovisna, samopodržavajuća, božanska priroda, jeste život kojemu vodi uski put.

Ova klasa neće biti podignuta iz groba kao ljudska bića; jer Apostol nam je zajamčio da premda se u grob siju fizička tijela, biti će podignuta duhovna tijela. Oni će svi biti „promjenjeni“ i kao što su jednom nosili obličje zemaljske, ljudske prirode, nosit će nebesko obličje. Ali „još se nije pokazalo što ćemo biti“ – što je duhovno tijelo; međutim „znamo da kad se on pokaže, bit ćemo *kao i on*“ i dijelit ćemo „slavu koja će se očitovati“ (1. Ivan. 3:2; Kol. 1:27; 2. Kor. 4:17; Ivan 17:22; 1. Pet. 5:10; 2. Sol. 2:14)

Ne samo da je ovaj nebeski poziv *promjene prirode* ograničen isključivo na Evanđeosko doba, nego je to i jedina ponuda ovog doba. Stoga riječi našeg Gospodina

citirane na početku ovog poglavlja uključuju na široki put koji vodi u propast sve one koji nisu na putu ka jedinoj nagradi koju se *sada nudi*. Svi drugi su na širokom putu – oni još trebaju umaknuti osudi koja je u svijetu. Budući da je jedini put koji vodi u život a koji je sada otvoren, vrlo težak, samo ih se nekolicina usudi hoditi njime. Mase čovječanstva u svojim slabostima preferiraju široki, lakši put samozadovoljstva.

Dok uski put zavšava sa životom, besmrtnošću, mogao bi biti nazvan i putem smrti s obzirom da se njegova nagrada dobiva kroz žrtvu ljudske prirode čak do u smrt. S obzirom da ih se računa slobodnima od Adamske krivnje i smrtne kazne, posvećeni dobrovoljno predaje ili *žrtvuje* ta ljudska prava, koja su mu uračunata, i koja bi u određeno vrijeme zajedno s ostatkom svijeta bila njegova. Kao što je „čovjek Krist Isus“ položio ili žrtvovao svoj život za svijet, tako i ovi postaju sudionici u žrtvovanju s njim. Ne da je njegova žrtva bila nedostatna i da su drugi bili *potrebni*; međutim dok je njegova bila više nego dovoljna, ovima je bilo dopušteno da služe i da trpe s njim kako bi postali njegova nevjesta i sunasljednici. Stoga dok je svijet pod smrtnom osudom, i umire s Adamom, ovo „malo stado“ kroz proces uračunavanja s vjerom i žrtvom što je već opisano, su mrtvi s Kristom. Oni se žrtvuju i umiru s njim kao ljudska bića, da bi postali sudionicima božanske prirode i slave s njim; jer mi vjerujemo da ako umremo s njim, mi ćemo također živjeti s njim. Ako trpimo s njim, bit će mo proslavljeni *zajedno*. (Rim. 8:17; 2. Tim. 2:11, 12)

Na početku Milenijskog doba, oni koji sada hode uskim putem dobit će nagradu za kojom su trčali, besmrtnost; i obučeni tako s božanskom prirodom i moći, bit će pripremljeni

za veliko djelo obnavljanja i blagoslivljanja svijeta tijekom tog doba. Sa krajem Evanđeoskog doba, uski put ka besmrtnosti bit će zatvoren, zato što će „malo stado“ koje je bilo predviđeno da ga se ispita i dokaže biti upotpunjeno. „Sada je prihvatljivo“ (Grč., *dektos*, prihvatljivo ili povoljno.) – vrijeme u kojem su oni koji se žrtvuju, i dolaze pod zaslugu Kristove žrtve i postaju mrtvi s njim, *prihvatljivi* Bogu – žrtva ugodnog miomirisa. Smrt, kao Adamska kazna neće biti dopuštena zauvijek; biti će ukinuta tijekom Milenijskog doba; kao *žrtva* bit će prihvatljiva i nagrađena jedino tijekom Evanđeoskog doba.

Jedino su „*nova stvorenja*“ koja su sveci ovog doba na putu u život; i jedino kao ljudska bića mi smo posvećeni na uništenje, kao žrtve. Ako smo kao ljudska stvorenja, mrtvi s Kristom, kao nova, duhovna bića mi ćemo živjeti s njim. (Rim. 6:8) Božanski um koji je u nama, obnovljeni um, zametak je nove prirode.

Novi život se lako može ugasiti; ali Pavao nam jamči da kada smo začeti od Duha kroz riječ, ako živimo po tijelu, umrijet ćemo (izgubiti naš život), ali ako kroz Duh, ubijemo (usmrtimo) djela tijela (stav ljudske prirode) mi (kao nova stvorenja) ćemo živjeti; jer božji su sinovi oni koji su vođeni duhom Božjim. (Rim. 8:13, 14) Ovo je misao koja je od velike važnosti svima posvećenima; jer ako smo se zavjetovali Bogu da ćemo žrtvovati ljudsku prirodu, i ako je ta žrtva bila prihvaćena od njega, beskorisno je pokušati je uzeti natrag. Ljudska se priroda sada računa kao mrtva pred Bogom, i ustvari mora umrijeti, da se više nikada ne povрати. Sve što se može dobiti ako se okrenemo tjelesnom životu, je malo ljudskog zadovoljstva a na štetu nove duhovne prirode.

Međutim, mnogo je posvećenih, željnih *nagrade*, i koji su

bili začeti od Duha; koji su djelomično bili nadvladani privlačnostima svijeta, željama tijela, ili đavlovim spletkama. Oni su djelomično izgubili iz vida nagradu koja je pred nama, i pokušavaju naći neku sredinu – zadržati milost Božju i naklonost svijeta, zaboravljajući da je „prijateljstvo sa svijetom neprijateljstvo prema Bogu“ (Jak. 4:4) i da su upute onima koji trče u trci za nagradom, da ne ljube svijet, i da ne traže slavu jedni od drugih, nego slavu koja dolazi od jedinog Boga. (1. Ivan. 2:15; Ivan 5:44)

Ti koji vole sadašnji svijet, ali koji nisu u potpunosti zaboravili Gospodina niti prezreli svoj zavjet, primaju udarce i pročišćavanje kroz vatru nevolje. Kao što se Apostol izrazio, oni su predani Sotoni za uništenje tijela, da bi se duh (novozačeta priroda) mogla spasiti u dan Gospodina Isusa. (1. Kor. 5:5) I ako ih ta stega ispravi, na koncu će biti primljeni u duhovno stanje. Oni će imati vječni, duhovni život poput anđela, ali će izgubiti nagradu besmrtnosti. Služit će Bogu u njegovom Hramu, i stajat će *pred* prijestoljem imajući palme u svojim rukama. (Otkr. 7:9 – 17); premda će biti slavni, neće biti toliko slavni kao što je položaj „malog stada“ pobjednika, koji će biti Božji kraljevi i i svećenici, sjediti sa Isusom na prijestolju kao njegova nevjesta i sunasljednici, i s njim okrunjeni besmrtnošću.

Naš je hrapav, strm i tijesan put, i da nismo opskbljeni sa snagom za svaki sljedeći korak putovanja, nikada ne bi mogli doći do cilja. Ali riječi našeg Zapovjednika su ohrabrujuće: Budite hrabri, ja sam pobijedio; moja ti je milost dovoljna, moja se snaga usavršava u slabosti. (Ivan 16:33; 2. Kor. 12:9) Teškoće na tom putu trebaju djelovati kao odvajajuće načelo da posveti i pročisti taj „naročiti narod“ da budu „nasljednici Božji i sunasljednici Kristovi.“ S obzirom na sve to, pristupimo sa

slobodom prijestolju milosti, kako bi smo stekli milosrđe i dobili milost za pomoć u vrijeme potrebe, dok se borimo u dobroj borbi vjere, i držimo se „krune slave“ – besmrtnosti, božanske prirode. (2. Tim. 4:8; 1. Pet. 5:4)

Put svetosti

Dok je posebna nada Evanđeoskog doba neusporedivo slavna, a put do nje odgovarajuće težak – tijesan, ograđen sa poteškoćama i opasnostima na svakom koraku – tako da ga samo nekolicina nalazi, i dobiva veliku nagradu na njegovom kraju, novi poredak u dobu koje dolazi je u potpunosti drugačiji. Budući da se pruža drugačija nada, tako je i drugačiji *put* koji vodi do nje. Put k besmrtnosti bio je put koji je zahtijevao žrtvu inače zakonitih i ispravnih nada, ambicija i želja – žrtvovanje zauvijek ljudske prirode. Ali put k ljudskoj savršenosti, obnovi, nadi svijeta, zahtijeva samo ostavljanje grijeha: ne žrtvu ljudskih prava i prednosti, nego njihovo ispravno uživanje. On će voditi k osobnom pročišćenju i obnovi u Božji lik što je Adam uživao prije nego što je grijeh ušao u svijet.

Put natrag k ljudskoj savršenosti, napravljen je vrlo jednostavnim i lakim; toliko jasnim da ga nitko ne može promašiti; „tko njome ide neće zastraniti, ma i bio lud“ (Iza. 35:8 Ba.); toliko jednostavnim da nitko neće trebati učiti svog bližnjeg, govoreći, upoznaj Gospodina, jer svi će poznavati Gospodina od maloga do velikoga. (Jer. 31:34) Umjesto da je to tijesan put kojeg samo nekolicina može naći, on je nazvan „cestom“, javni kolnik – ne tijesan, strm, hrapav, težak, ograđen sporedni put, nego put posebno pripremljen za *jednostavno* putovanje – posebno uređen za lakoću i udobnost putnika. Redci 8 i 9 pokazuju da je to javna cesta, otvorena

svim otkupljenima – svakom čovjeku. Svaki čovjek za kojeg je Krist umro, koji će priznati i iskoristiti prilike i blagoslove kupljene dragocjenom krvlju, moći će ići tim Putem Svetosti ka veličanstvenom cilju savršene obnove ljudske savršenosti i vječnog života.

Njima se neće *uračunavati* pravednost, svetost i savršenost u Božjim očima; kada započnu hoditi tim putem svetosti oni će ići prema gore, prema stvarnoj savršenosti, kao rezultat nastojanja i poslušnosti, za koje će sve stvari tada biti učinjene povoljnima od njihovog Otkupitelja, koji će tada vladati u moći. Svakom će se pojedincu u skladu s njegovim potrebama pomoći mudrom i savršenom upravom novog kraljevstva. To, što će se dogoditi nekima je legitiman rezultat otkupnine, S obzirom da je naš Gospodin, čovjek Krist Isus, dao sebe kao otkupninu za sve, i želi da svi dođu do spoznaje istine, i time do stvarne savršenosti, zašto nije odjednom napravio dobru i široku cestu za sve? Zašto nije uklonio prepreke, kamenove spoticanja, zamke i stupice? Zašto ne pomoći grešniku da se vrati u potpuni sklad s Bogom, umjesto da učini put tijesnim, hrapavim, trnovitim, teškim za naći i još teže hodati njime? Propust da se ispravno služi riječju istine, i da se vidi da sadašnji tijesan put vodi ka posebnoj nagradi, i da je za iskušavanje i biranje malog stada sunasljednika, Kristovog tijela, koji će nakon što budu izabrani i uzvišeni sa svojom Glavom, blagosloviti sve narode, dovelo je do veoma konfuznih ideja kod nekih o ovoj temi. Propuštajući vidjeti Božji plan, mnogi pokušavaju propovjedati put svetosti, jednostavan način života, u sadašnjem dobu, kada takav put ne postoji, i oni miješaju i kompromitiraju stvar kako bi činjenice i Bibliju uklopili da odgovara njihovim pogrešnim teorijama. Na tom putu koji će uskoro biti otvoren biti će zabranjene samo

grešne stvari, dok se oni koji hode uskim putem moraju odreći sebe, i žrtvovati mnoge stvari koje nisu grešne, isto tako kao i voditi rat sa stalno opsjedajućim grijesima. Ovo je put odricanja a onaj nadolazećeg doba biti će put pravednosti.

O tom putu značajno je navedeno simboličkim jezikom da „Lavova ondje neće biti, zvijeri grabežljive neće na njega dolaziti“ (Iza. 35:9) Koliko je mnogo zastrašujućih lavova sada na putu onih koji bi rado napustili grešne puteve, i težili za pravednosti! Tu je lav pokvarljivog javnog mnijenja, koji odvraća mnoge odvažiti se da poslušaju svoju savjest u stvarima svakodnevnog života – odjeća, kuća, poslovne stvari itd. Lav napasti žestokog pića ometa tisuće koji bi ga rado vidjeli uklonjena. Pristaše zabrane potrošnje i proizvodnje alkoholnih pića i umjereni radnici sada imaju divovski zadatak u svojim rukama, kojega će samo autoritet i moć sljedećeg doba moći ukloniti; i isto se može reći za druga vrijedna nastojanja na polju moralnih reformi. „Zvijeri grabežljive neće na njega dolaziti.“ Neće biti tolerirana nijedna divovska korporacija organizirana da unapređuje sebične, pojedinačne interese na štetu općeg dobra. „Zlo se više neće činiti niti će se pustošiti na svoj svetoj gori (kraljevstvo) mojoj.“ Premda će biti poteškoća u prevladavanju sklonosti prema zlu itd., ipak u usporedbi sa tijesnim putem ovog doba, to će biti jednostavniji put. Kamenje (kamenovi spoticanja) bit će uklonjeni s puta, i biti će podignut standard istine za narod. (Iza. 62:10) Neznanje i praznovjerje bit će stvar prošlosti, i pravednost će primiti svoju primjerenu nagradu, dok će od zla ostati samo pustoš. (Mal. 3:15, 18) Zdravom stegom, prikladnim ohrabrenjima i jasnim uputama, kao izgubljeni sin koji se vraća, čovječanstvo će biti obučavano i odgajano prema veličanstvenom

savršenstvu od kojega je Adam otpao. Tako „*će se vratiti* (iz uništenja, veličanstvenim putem svetosti) oni koje je otkupio Jehova i doći će na Sion radosno kličući, i radost vječna bit će nad glavama njihovim. Veselje će i radost naći, a tuga i uzdisanje pobjeći će od njih.“ (Iza. 35:10) Naš je Gospodin ukazao na samo dva od tih puteva, zato što za trećeg još nije bilo vrijeme da se otvori – baš kao kada je objavio dobre vijesti rekavši, „Danas su se ispunile ove riječi iz Pisma koje ste upravo čuli, „ ali je izostavio spomenuti „dan osvete“ jer tada još nije bilo vrijeme za to. (Usporedi Luka 4:19 i Iza. 61:2) Međutim, sada kakao se tijesni put približava svom kraju, veličanstveni put pravednosti počinje se sve više i jasnije vidjeti, u svjetlu izlazećeg dana.

Tako smo saznali za „Široki put“ kojim u ovom trenutku idu mase čovječanstva zavedeni od strane „vladara ovog svijeta“ i vođeni izopačenim osjetima. Utvrdili smo da je bio otvoren i da je naša rasa započela svoj strmoglavi pravac na njemu „neposlušnošću *jednog čovjeka*.“ Utvrdili smo da će biti otvoren „Put svetosti“ od strane našeg Gospodina koji je dao sebe kao otkupninu za sve i otkupio *sve* iz uništenja ka kojemu vodi „Široki put“, i da će u svoje vrijeme biti dostupan i lak za sve otkupljene koje je on kupio svojom dragocjenom krvlju. Osim toga utvrdili smo da je u sadašnje vrijeme otvoren „Tijesan put“ vrijednošću iste dragocjene krvi, koji je poseban put koji vodi do posebne nagrade, i napravljen je posebno tijesnim i kompliciranim kao *ispit* i stega za one koji su sada izabrani da budu sudionici *božanske* prirode i sunasljednici s našim Gospodinom Isusom u Kraljevstvu slave koje će se uskoro otkriti na blagoslov svih. Takvi koji imaju *tu nadu* – koji vide tu nagradu – mogu smatrati sve druge nade kao gubitak i smeće u usporedbi s njom. (Filip. 3:8-15)